

מתוך החוק למניעת לידתם של צאצאים הלוקים במחלות תורשתיות

סעיף 1

א. את הסובלים ממחלה תורשתית ניתן לעקר באופן כירורגי במידה שישנה סבירות גבוהה, על פי ניסיון מדע הרפואה, שצאצאיהם יסבלו מפגמים תורשתיים – פיזיים או מנטליים.

ב. אדם הוא בעל מחלה תורשתית על פי חוק זה אם הוא סובל מאחת המחלות האלה:

1. רפיון שכל מולד.
 2. סכיזופרניה.
 3. מניה-דיפרסיה.
 4. כפיון (מחלת נפילה) תורשתית.
 5. מחלת הנטינגטון.
 6. עיוורון תורשתית.
 7. חירשות תורשתית.
 8. מום גופני חמור.
- ג. נוסף על כך, ניתן לעקר את כל הסובלים מאלכוהוליזם כרוני.

סעיף 2

פניה לצורך עיקור תוכל להתקבל על ידי האדם שאותו יש לעקר. אם האדם אינו אחראי מבחינה משפטית, או הוא בעל מום מנטלי, או טרם הגיע ליום הולדתו ה-19, אפוטרופוס חוקי יכול לבצע את הפניה לעיקור.

סעיף 5

האחריות להחלטה היא בידי בית המשפט לבריאות תורשתית, אשר בתחום השיפוט שבו מתגורר המועמד לעיקור.

סעיף 12

אם בית המשפט החליט על עיקור, על העיקור להתבצע גם בניגוד לרצונו של המועמד לעיקור, אלא אם כן הוא עצמו פנה לבדו בעניין העיקור. האחריות לפנייה למשטרה, כדי שתנקוט את הצעדים הנדרשים, מוטלת על קצין הרפואה. אם נכשלים כל הצעדים האחרים, אפשר להשתמש גם באמצעי כפייה.

הסיבות לחוק זה

מאז ההתקוממות הלאומית, עסוקה דעת הקהל, במידה הולכת וגוברת, בשאלות של מדיניות אוכלוסין והמשך הירידה בילודה. יחד עם זאת, אין זו רק הירידה בילודה המעוררת דאגה, כי אם גם ההרכב הגנטי של עמנו, הנראה לעין יותר ויותר. בזמן שהמשפחות הבריאות מבחינה תורשתית אימצו גישה הדוגלת בילודה של ילד אחד או שניים, ממשיכים נחותים רבים מספור, כמו גם אלה הסובלים ממחלות תורשתיות, להתרבות באופן חסר רסן ולהפוך את צאצאיהם החולים והא-סוציאליים למעמסה על הקהילה.

מתוך החוק למניעת לידתם של צאצאים הלוקים במחלות תורשיות, 14.7.33

Noakes, Jeremy and Pridham, Geoffrey, **Documents on Nazism 1919-1945**, Vol.1, pp. 457-458

בתוך בלי יוצאים מן הכלל? חלק א' (יד ושם, בית הספר המרכזי להוראת השואה), ע' 10